

Hukommelsens natur ...

Jeg er ikke god til at huske breveterne. Andre har en fantastisk evne til det; altså hvad der skete et sted nede i Tyskland klokken 14:25 på anden-dagen af 1.000 kilometeren 2006 fra Næstved. Det er imponerende, og jeg misunder dem, der ejer denne evne. Min beretning om min debut i Paris Brest Paris 2007 vil derimod blive præget af en dårlig hukommelse og andre overdrivelser. Men jeg husker meget tydeligt en colaflaske, som gjorde hele turen med. Siddende i baglommen og fyldt op med en dåsecola efter hvert kontrolsted de første 1000 kilometer, de sidste 220 kilometer tom og pakket ind i løse ærmer og ben og bundet fast under hagen.

Hvordan kom jeg til at køre P-B-P?

Den 10. august i år var det tre siden, at jeg fik min første rigtige cykel. Altså en racer, uden skærme og andet pjank og med ikke ret mange eger. Sådant en drømte jeg om som dreng, men fik den først, da jeg kom i tanke om det 35 år senere. Jeg startede med 20 kilometer de første par aftner, lagde så 5 til hver anden dag. Efter to uger kørte jeg på arbejde - 50 til 60 kilometer i alt afhængigt af den valgte vej.

Da det blev oktober og november skulle der lys på. De første, jeg købte, rystede i stykker på halvanden dag. Så gik jeg på nettet, søgte på lygte + cykel og fandt en helt masse begejstrede sider om verdens næstældste cykelløb, der hvert fjerde år går fra Paris til det franske "Lands End" i Brest og tilbage igen. 1.200 km i alt; man starter om aftenen, lys kan man ikke få nok af, men ingen behøver falde i søvn på natkørslerne, for der er sørget for rumleriller i hele vejens bredde, bakke op og bakke ned, i en bageovn om dagen og et frysehus om natten.

Jeg fandt også vores klub, Audax Randonneurs Danmark, og kørte brevetserien fra Næstved første gang i 2005. Altså en kvalifikationsserie som til P-B-P, som er fire løb på 200, 300, 400 og 600 kilometer, og som skal køres i samme forår, som løbet er i august. Det blev også til en 1.000 kilometer og Super-Brevet-Scandinavia. 2006 var endnu et mellemår, P-B-P syntes lysår væk, men pludselig var det 2007 og alvor for al-

vor med kvalifikation, tilmelding og endeløse spekulationer over cykel, dæk og lys, ekstra eger og kabler, og hvor lidt en ekstra trøje er alt for meget i en taske på størrelse med en udtrådt sko.

Af sted til Paris – til en campingplads under vand

Tidligt ude i december 06 havde vi reserveret et mobilhome med køkken, bad og toilet på campingpladsen, der ligger blot 3 kilometer fra løbets start i Saint Quentin en Yvelines i Paris' sydvestlige udkant. Nu var det endelig august, og selv om man vist ikke kan blive klar nok til den tur, skulle vi af sted. Vi tog en overnatning på hotel i Tyskland på vejen derned – man er jo ikke tyve længere, og selv om Bodil og jeg kunne skiftes til at køre, skulle vores Astrid på fem et halvt også have sjælen med. Og det får børn jo så forunderligt, når de én gang i døgn gives mulighed for at lege med tre afblegede legoklodser i en hotelloobby.

Da vi ankom lørdag eftermiddag den 18., fik vi første varsel om det, der ventede os ude på ruten. Campingpladsen var forvandlet til et ælte af de foregående dages regn, der blev ved med forfølede ophold de næste par døgn. Så modsat mange af de andre danske var vi meget heldige i vores tørre og varme minihus. Men når Astrid gravede i rallet foran det, nåede hun blankt vand 2 cm nede. Arme dem, der lå i telt og campingvogn.

Her boede vi...

Endelig fremme og godt indrettet fik jeg for alvor sommerfugle i maven. For mig kunne vi godt køre hjem igen straks. Men jeg tog den

bedste medicin mod det – som trods andres anbefalinger ikke er mølkugler – men at gøre cyklen klar og køre af sted. Jeg fandt hurtigt den berømmede rundkørsel, Rond-Pont de Saules, hvor løbet starter og går i mål, og det store sportsanlæg, Gymnase des Droits de l'Homme, hvor vi næste dag skulle skrive os ind, hente kontrolbogen, de bestilte trøjer og andre småting. Nu var der pludselig alt for længe til start – næsten to ulidelige døgn.

Indskrivning, cykeltjek og utydelige erindringer om en mærkelig mandag

Efter en god nats søvn var det tid til en sidste overvejelse over cyklen og gennemgang af alle detaljer. Virkede lyset nu også ved kontrollen, og skulle bremserne ikke justeres lidt? - alle de sunde og beroligende overvejelser, et nervøst gemyt kan gøre sig, blev gjort igen og igen. Men så var klokken pludselig et, og det var af sted til indskrivningen og cykeltjek. Det sidste viste sig aflyst på grund af vejret, det ville i stedet ske dagen efter ved starten.

Gymnase des Droits de l'Homme – sted for cykeltjek, start og mål

Efter forårets kvalifikation havde vores danske klub afholdt et fint informationsmøde om P-B-P, og her fik vi en venlig advarsel om, at de franske arrangører elsker deres regler, og derfor har de lavet en del af dem. “Men følg dem, kvinde og mand, gør som der bliver sagt, så er det kun din egen formåen, der kan sinke dig i P-B-P.” Præcis sådan var indskrivningen en velsmurt maskine. Med mange hundrede cykeltosser udenfor på sportsanlægget og lige så mange indenfor i hallen, synes der ikke at være en eneste

egentlig kø. Knap trængsel; på blot et kvarter fik jeg kontrolbogen og numrene til cyklen, de flotte trøjer (i rigtig størrelse!) og drikkeflasken udleveret. Og allerede her mærkede man den venlighed, vi skulle møde fra de mange frivillige hjælpere på rute og kontrolsteder i de kommende døgn – regler eller ej.

Resten af søndag var hygge med familien og tidligt i seng. Mandag startede grå; flere kunne fortælle, at vejrudsigten ikke lovede det bedre fremad. Det var en bekymring, men allerede fra om morgenen blev den trængt tilbage af den mærkelige, højtidelige stemning, som lagde sig over campingpladsen, hvor de fleste beboere jo var deltagere og deres familier. Tyst, men travlt, nummererede cykler frem og tilbage på vejen foran huset formiddag og tidlig eftermiddag, og alle vegne blev der pudset cykel en ekstra gang. Mod aften ganske stille, hvor mange forsøgte at vinde sig de sidste timers søvn inden start.

Starten – første stop i Mortagne au Perche

Da jeg stod op sidste på eftermiddagen, var det tid til at få cykeltøjet på. Klubbens rødhvide trøje, som jeg havde gemt siden indkøbet i vinter og til dette øjeblik, skulle endelig vises frem – og forhåbentlig bæres med værdighed. De sidste beslutninger om indholdet i cykeltasken blev taget. Og så var det aftensmad med familien på den lille veranda foran huset.

Den officielle start var 21:30 for den store 90 timers gruppe og med mødetid en time før. Men da flere havde fortalt os debutanter, at det mest udmattende ved P-B-P kan være det uventede i at skulle vente i tre til fire timer før starten, siger jeg farvel til familien og kører af sted lidt før otte. Måske man kan komme frem i køen? Men det er allerede lidt for sent. Hundredvis har tænkt det samme og står klar i rundkørslen for at komme under broen og om på stadion og ind til cykeltjek og start. Pludselig råber de “hej” bag mig; Bodil og Astrid er kørt med Betty og Mai om til starten og står få meter væk.

Så støj og fyrværkeri og en højrystet kommentator. De hurtige, 80 timers gruppen, står jo allerede til start klokken 20:00. Jens Kasler er i

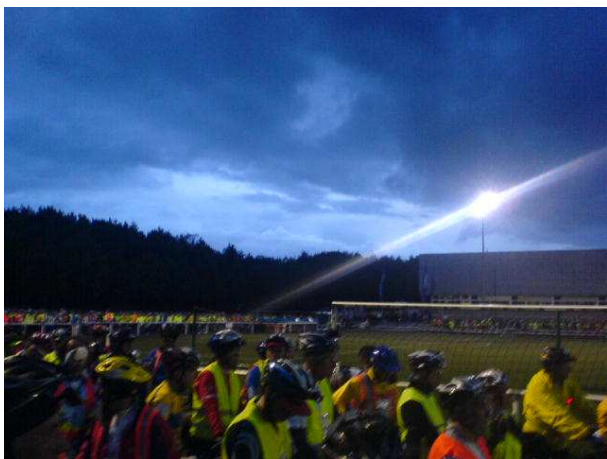
Paris Brest Paris 2007 – en beretning fra en debutant

blandt, og onsdag eftermiddag, da vi andre i dobbelt forstand er halvt færdige ude på ruten (jeg mellem Brest og Carhaix), får vi at vide, at et par hundrede jernmennesker er blevet reduceret til ti. Men Jens er stadig i blandt dem, i mål i Saint Quentin en Yvelines i ny dansk rekord på under 45 timer. Så kører de ud til deres vanvittige væddeløb, råb og jubel og klapsalver følger rytterne, da de forsvinder i tusemørket. Paris Brest Paris 2007, den 16. udgave, var kørt fra start.

I rundkørslen inden cykeltjek

Lige da så vejret ud til at holde tørt. Dog overskyet, men ganske lunt og venligt. Og før vi ved af det, står vi i tunnelen og kommer op mod stadion. Måske den mentale forberedelse på ventetiden har virket, for jeg føler egentlig ikke, at den falder lang. Og ved rampen ned til løbebanen får jeg mine utallige betænkeligheder over refleksselens utilstrækkelighed afkræftet, da en official griber fat i den og med hævede øjenbryn nikker rundt til et par uden vest eller sele.

... og vi venter på stadion

Endnu en time og en halv omgang rundt stadion stiller jeg cyklen og går ud af køen til toilettet. Godt nok, flere får tidsstraf for at træde bort i halvmørket for at lette sig i hegnet omkring stadion. Så skal jeg tænde lys for og bag; kontrolløren siger "Bonsoir" tager fat i cyklen og drejer forhjulet en omgang for at checke forlygten. Di-odelygterne foran og bag holder han også af; har man ikke dobbelt og uafhængigt lygtesystem, spørger han, om det er i tasken.

Så er det ind i en af båsene og frem til stempelstedet, kontrolbogen bliver stemplet med 22:30, og nu går det hurtigt ud af stadion og ind i den anden side af rundkørslen fra der, hvor vi kom ind. Det støvregner, og jeg fordriver de sidste minutter inden starten med at tale gebrokkent udenlandsk med en ung mand, der viser sig at være svensker. Vi opdager det, griner og skeler imens til startlinien femten meter væk. Mere høj-røstet kommentator med venlige formaninger om at respektere trafiklys og stoplinier: at vi er cykelturister og ikke væddeløbere. Så er det endelig nu, vi kører ud af Paris og når en af de største oplevelser på turen efter tre kvarter. Den uendelige udsigt til hundreder af røde cykellygter.

Men det var svært at finde ud af, hvordan man skal køre blandt så mange. Ind i mellem forsøger jeg at køre lidt frem, men oplever hele tiden, at jeg pludselig sidder med de samme som en halv time før. Især ham med dynamo, der trækker på dækket, er der hele tiden styr på. Først kører man forbi hans fløjten for blot at høre den komme igen bagfra en halv tone højere. Til sidste tror man, at han ikke vil ha', at nogen kører frem foran ham. Skal man stikke fra ham for alvor eller bare resignere? Men det er bare ind-bildning, oplevelsen er fællesgods; i de næste par døgn taler jeg med flere om "ham med dækdynamo", som hele tiden var der.

Et ungt kærestepar har diskuteret livligt lige siden tunnelen inden stadion, og efter 110 kilometer og med 30 til første depot er de stadig i gang et sted bag mig. Men så tier de; det står ned i fingertykke stænger. Enkelte ser ud til at ville kapitulere nu, drivvåde, trækkende op ad de sidste stigninger til kontrollen. Intet er tørt, det konstante gennemtræk af snesevis våde randon-

Paris Brest Paris 2007 – en beretning fra en debutant

neurer lader fjerne tanker om badetur i solskin sejle bort i tommetykt vand på diske, borde og gulve i Mortagne au Perche. I løbet af en times tid får jeg købt vand og mad og må rystende ud i natten og af sted mod første kontrol i Villaines les Juhel.

Villaines les Juhel (223 km) til Brest (613 km)

Det er herfra, at jeg ikke længere kan sige, at “nu skete det og det”. Måske fordi det gik rigtigt godt rigtigt mange kilometer. Regnen holdt vist op, som jeg forlod Mortagne au Perche. Morgenen er altid rar at køre ind i, og da familien i Danmark hentede tiderne for passagerne på kontrolstederne på nettet, ved jeg, at jeg kom til Villaines des Juhel omkring kl. 9:15 tirsdag. Det må være her, at jeg mødte Per fra Næstved i kantinen, og vi blev enige om at slå følge. Det blev Fougeres, Tintenac og Loudeac, hvor vi efter at have spist, lagde os hen over bordet og fik halvanden time i drømmeland. Vi kørte mod Carhaix mellem klokken 2:00 og 3:00, og det var herefter de første problemer startede for mig. Jeg var konstant ved at falde i søvn, men da Per gav mig det gode råd at stå af og spadsere lidt, gik det over.

Og det var vist også på det tidspunkt, vi mødte dem. Vi snakkede om det af og til, som vi trillede stille af sted, at det måtte være nu: efter 30 timer. Og pludselig var det nu; på toppen af en lille bakke glider førerfeltets lygter ud af mørket, ned og forbi os. Godt tyve mand er da tilbage, nu mere end 200 kilometer foran os. Vi var i Carhaix onsdag morgen klokken 8:29, blot to timer fra tidsgrænsen, men nær halvvejs. Per foreslog, at vi kørte videre straks, så i stedet for at stille os i køen i kantinen, fandt vi en bager i byen, hvor vi kunne få sandwich og drikke.

Fra Carhaix til Brest var vejret noget af det bedste, vi oplevede. Omvendt er det så nok den hårdeste del af løbet på grund af de mange stigninger, som vi blev velsignet med en del blæst fra de forkerte hjørner. I Brest er det særligt skråstagsbroen nogle få kilometer før stempelstedet, som gjorde indtryk. Måske fordi jeg har set mange billeder fra andres beskrivelser, som jeg havde mærket mig den, da jeg læste på ruten

inden løbet. I Brest og halvvejs klokken 14:03 om onsdagen var vejret stadig godt, nu med solskin og varme. Det virkede ganske fornuftigt, for der var jo stadig mere end to døgn til de sidste 613 kilometer.

Mellem Carhaix og Brest – her rutens højeste punkt

Brest til Fougeres (916 km) – og et rygte

Det var vist i Brest, at jeg først hørte rygtet om 2 timer ekstra på grund af det dårlige vejr. Det blev i hvert fald flittigt diskuteret på kontrolstederne på vejen hjem. En ting var hel officiel, at vejret var det dårligste, man havde oplevet i fyrrer år. Et rekordstort antal var allerede stået af, mellem 1.000 og 2.000. De fleste, jeg talte med, ville dog ikke satse på 92 timer som tidsgrænse, men slide sig til Paris på under 90.

Efter Brest kørte jeg en del alene. Om natten mellem onsdag og torsdag, fra Carhaix til Loudeac begyndte det atter at regne kraftigt, og selv om afmærkningen er fantastisk med selvlysende pile langs hele ruten, blev jeg på et tidspunkt alt for alene på den mørke og regnvåde vej. Tanken om at have overset en pil og være kørt forkert; at skulle vende og køre 5 eller 10 kilometer tilbage i øsende regnvej, blev mere og mere ulidelig. Men pludselig skimter jeg en rød lygte lidt fremme i mine vandfyldte brilleglas, kører til og kommer hurtigt frem til en liggecykel, som ser ud til at have styr på ruten. Og så er det netop ved at gå galt; begge overser vi en pil og drejer forkert. Men i samme øjeblik kommer et par officials på motorcykler hvislende ud af regnen og pifter os på rette vej.

Lidt senere tabte jeg liggecyklen. Jeg følte mig dog ganske godt med i rutebeskrivelsen; der kunne ikke være langt til Loudeac. Så, efter at have kørt alene en halv time uden at se en eneste pil, tror jeg igen at køre forkert. Jeg er for alvor træt, sætter benet ned og overvejer at vende om for at genfinde sidste sving og tilhørende pil. Men i samme øjeblik bliver jeg reddet af tre franske. De stopper i en lille klynge omkring mig, kikker interesseret på deres kort og ruteplan og fastslår: "C'est la route, allons!" Jeg halser efter dem, og mens jeg føler mig våd og kold og i krise, lytter jeg til deres stille snak, der synes tolt uanfægtet af den silende regn. Af til hører jeg den ene eller den anden mumle spørgende til de to andre: "Le danois?" Og straks kommer svaret, næsten uhørligt: "Oui, il est encore là ...". Så her lærte jeg, at de franske randonneurer er så virkelige kendere, som de er diskrete hjælpere for en stakkel i nød.

Loudeac – med ekskurs om avanceret hvileteknik

Fra et af kontrolstederne, dog ikke Loudeac ...

Randonneurerne snakker meget om Loudeac, når talen er om P-B-P. Det ligger en god tredjedel ude af ruten, altså 450 kilometer, så her er det oplagt at holde første lange hvil på vejen ud og den anden på vejen hjem. Men da alle synes at tænke sådan, er det klogt at overveje mulige alternativer, hvis man ønsker en egentlig soveplads. Da jeg satte cyklen fra mig i regnen, opgav jeg i hvert fald tanken ved synet af den lange kø ved hallen, hvor man sover. Men skulle jeg have gavn af den tørre trøje og bukserne i tasken, skulle jeg skifte nu.

Jeg tog tasken af cyklen, fik stemplet og gik i restauranten for at få mad. I Mortagne au Perche havde jeg lært, at man skal holde sig fra baren, men gå i selvbetjeningen. Det er hurtigst, venlige mennesker står klar til at øse suppe, pasta, kylling og andre lækre sager op til dig. Og der er masser af drikke, yoghurt, brød, pålæg, ost og kage at vælge imellem. Prisen er særdeles rimelig, omkring 10-12 euro for et stort måltid med drikkevarer. Jeg oplevede aldrig, at vand til flaskerne på cyklen var udsolgt – på trods af de mange mennesker, der døgnet rundt siver gennem kontrolstederne og tager fra.

Loudeac hjem var som Mortagne au Perche ud både kold og våd. Som jeg spiste, gik døren ustandseligt i restauranten, og hver gang kølede det isnende træk mig endnu en grad. At skulle ud i kulden for at køre videre i natten virkede ufatteligt skræmmende, som jeg knap kunne overse at gå ud ad døren og 50 meter frem til baderummet. Men jeg kom op alligevel, gik over gården og genfandt modet under bruserens 35 graders bedøvende varme. Og skaderne var små; inden jeg rullede de vridbare, stinkende strømper af, troede jeg, at fødderne var forvandlet til blodige vabler. Men de havde blot suget rigeligt vand og var nu mere hvide end uskylden selv. De kunne nok klare endnu 450 kilometer.

Et hoved højere og ganske veltilpas og varm i tørre bukser og trøje gik jeg tilbage til restauranten og fandt et hjørne, hvor jeg med et af de medbragte overlevelsestæpper omkring mig ville sove et par timer. Mens jeg fik tæppet knitret ud af posen og svøbt omkring mig, lagde jeg mærke til én, der mentalt og fysisk befandt sig, hvor jeg netop havde været. Han sad ret op og ned og lod et skræmt og jaget blik følge dem, der åbnede og lukkede døren for at sende isnende vinde over hans rystende lemmer og krop. Ja, han sad lige ved døren, hvor jeg havde siddet og spist før mit brusebad, og hvorfor han ikke tænkte sig om og flyttede sig over i et af hjørnerne længst væk, det forstod jeg sandelig ikke.

Loudeac til Villaines la Juhel (1002 km)

Et par timer efter vågnede jeg op med én tanke. Nemlig den, at jeg lige straks skulle trække i de våde ærmer og ben, så jakken, rejse mig og gå

rystende ud i mørke og regn for at finde cyklen og køre af sted i mørket til næste kontrol. Så jeg faldt hen igen, vågnede efter et kvarter og følte lidt på ærmer og ben, der hang til tørre på stole-ryggen. De var stadig drivvåde og så kolde, at det eneste absolut rimelige måtte være at sove endnu et kvarter. Men inden jeg kom for godt i gang med at smide det hele væk, fik andre kræfter tag i mig. Skælvende krøb jeg i ærmer, ben og vest, jakken og reflekssele. Så var jeg ude i mørket, fandt cyklen og kom af sted. Knap ude af Loudeac holdt regnen op, og da jeg havde kørt endnu en halv time, skiftede alt på forunderlig vis. Det var jo lunt, og efter at have åbnet jakken og rullet ærmerne op blev jeg tør på mindre end et kvarter.

Morgenen brød igennem. Jeg nød nu at køre gennem det franske landskab og byerne på ruten. Tinteniac og Fougeres blev oplevet så klimatisk ufarlige som de danske breveters tankstationer på en varm forårsdag. Og da jeg nåede Villaines de Juhel klokken 18:54 onsdag den 23. havde jeg den hidtil største margin til tidsgrænsen. Der var mere end 21 timer til officiel lukketid klokken 15:30 den følgende dag, næsten et døgn til at køre de sidste 225 kilometer. - Nu kan det ikke gå galt, tænkte jeg.

Villaines le Juhel – Saint Quentin en Yvelines (1227 km og mål)

Villaines mod aften ...

I Villaines var vejret atter gråt i gråt. Efter stempel og mad kørte jeg ud i regnen klokken 20:00; lyset skulle tændes allerede da. Jeg havde ikke kørt mange hundrede meter, før tidligere forvarslere om problemer med ryg og nakke blev

ubehageligt nærværende. Endnu gik det dog nogenlunde, men efterhånden måtte jeg holde pause hver femte kilometer, hvor jeg rettede mig op og strakte ud. Så snart jeg stod, mærkede jeg ingenting, men tilbage i sadlen låste ryggen, som hovedet faldt længere og længere ned. Det var her, cola-flasken kom frem. Jeg trak de løse ærmer og ben over den og bandt den fast under hagen for at støtte hovedet.

Så, 10 kilometer før Mortagne au Perche, punkterede jeg. Efter slangeskift – hvor det mærkes, at 1050 kilometer med 5 timers søvn ikke kun sidder i benene, men også i de fingre, der skal krænge dækket på plads - håbede jeg, at pausen ville få mig til at svæve til kontrollen. Men det gik helt modsat, nu gjorde det virkelig ondt, og det var en ting. Nerverne, eller hvad det nu er, der koordinerer hovedets og øjnernes bevægelser, havde under pausen opsagt ethvert forbund. Jeg så både dobbelt og tredobbelt; udsigten til at måtte opgive fik effektivt udraderet den optimisme, jeg havde følt siden Loudeac.

I Mortagne begår jeg så den største fejl på den tur. I stedet for at fortsætte straks, sover jeg i to timer. Jeg håber selvfølgelig, at nakken vil hvile sig bedre, men det går stik modsat. Jeg havde haft mere gavn af at holde musklerne varme og fortsætte og så holde mange og ganske korte hvil ude på ruten. Sådan bliver det nu, for jeg kan ikke køre mere end en halv kilometer af gangen. Og det drejer sig ikke kun om at udholde smerten, men om at ryggen går i baglås, mens hovedet dingler rundt. Alt flimrer; jeg trækker i stedet for at cykle og begynder dumt at regne på, om man ikke let kan gå 135 km på 10 timer.

Nedkørslerne over de ruflede belægninger er det værste, men med hånden i bremsen kæmper jeg mig igennem dem. Ved enden af én havner jeg i en lille by. Sætter cyklen og får trenøglen frem. Det er snart lyst; lygterne på styret behøver jeg ikke længere, men kan sagtens nøjes med den, navdynamoen trækker. Så jeg vender styret 45 grader rundt og op og sætter sadlen 5 centimeter ned. Nu sidder jeg mere op, så godt, at jeg tager colaflasken væk. Presset mod halsen var kvalmende, men nu æder jeg en, to, tre kilometer ad gangen med hårdt afmålte 30 sekunders pustere. Pludselig er jeg i Dreux; en mand er som så

mange andre langs ruten gået ud af sit hus for at råbe opmuntrende efter os. Og han holder også to fingre i vejret: “Seulement 2 kilomètre!” råber han. Det er pænt af ham, men de føles som 20. Klokkeren er 9:57. Der er 69 kilometer og 5½ time til lukketid i Saint Quentin en Yvelines. Er det for meget eller nok?

Jeg tror, at det var et par timer før Dreux, at jeg ringede til Bodil for at fortælle om problemerne. Fra Dreux ringer jeg igen. De står allerede klar i rundkørslen, hun har talt med flere. Alle siger, at jeg ikke må give op nu. Flemming, at jeg skal binde en cola-flaske fast under hagen. Jeg får den på igen og kommer af sted.

Og det er lige nu, at jeg erkender mit fantastiske held. At jeg havde en trenøgle, at jeg kom i tanke om at vende styret, og at jeg ikke havde smidt den tomme colaflaske, for alt blev solgt i dåser. At vinden pludselig vender og sætter sig i ryggen, og at ruten er flad som en pandekage. Jeg finder optimismen igen, så meget, at jeg stopper for at dreje kilometertælleren frem. Den har jeg jo ikke kunnet se, siden styret blev vendt. Men nu er det pludselig interessant at holde styr på de kilometer, jeg kører. Det er dem, der tæller nu - modsat dem jeg ikke kørte nogle timer tidligere.

20 kilometer fra mål er man i udkanten af Paris. Jeg ringer igen til Bodil – en god time, og jeg er inde. Men det er svært. Jeg må virkelig kæmpe, og føler at jeg har slidt uendeligt, da jeg kommer til skiltet med 15 kilometer til mål. Et par amerikanerne glider forbi. “Feeling good?” råber de. “No – terrible!” mumler jeg, og som de kører væk, hører jeg dem snakke videre om en tysker med problemer. Men pludselig dukker 10 kilometer skiltet op, jeg stopper et øjeblik, puster igen, kommer i gang og når gennem by og vejarbejde og frem til rundkørslen. Ærgerligt, jeg kan ikke løfte hovedet og se alle de folk, der råber og klapper os ind; fikseret på at følge baghjulet foran mig må jeg nøjes med at lytte. Ved rampen står jeg af; af frygt for at vælte mig selv og andre går jeg i mål. Bodil fanger mig her, hjælper mig flasken af, så jeg kan gå ind i hallen og stemple og aflevere kontrolbogen. Klokkeren er 15.28, 2 minutter i lukketid.

Eftertanke ...

De dybe panderynker glattede sig hurtigt. Knap fire timer efter jeg kom i mål, sad vi med flere af de andre danske og spiste middag på en restaurant i Saint Quentin en Yvelines. Jeg var udmattet, men også så opstemt, at jeg ikke følte trang til at sove. Men efter masser og mad og omstilling til vandret position gik jeg ud som et lys. Næste dag kørte vi mod Danmark. Som med udturen bed vi den over i to; overnatningen tog vi på motervejshotellet ved Kirchheim. Stærkt gået af Bodil, der kørte hele vejen og lod Astrid og mig hygge os på bagsædet.

I ugen efter mærkede jeg endnu ryggen, når jeg cyklede. Nu er det væk, men jeg glemmer aldrig mine vanskeligheder på de sidste 200 kilometer. Som en vores svenske venner nogenlunde skriver i sin beretning fra en tidligere P-B-P. “Det er det værste og det bedste, jeg har oplevet”. Det er så rigtigt sagt om fantastiske Paris Brest Paris, at det ikke kan gøres bedre.

Endelig i mål
- og med den flotteste medalje af alle -
Astrids værk

Venlig hilsen, Karsten Christensen, 5404